

# UJĀRS VĀCIETIS

Uz putnu lielceļa

2 ZVAIGZNE

821.174-1  
Va 047

Sakārtojusi *Gundega Sēja*

Grāmatas vāka un dizaina autors *Aigars Truhins*

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.  
Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta  
izmantošana ir autortiesību pārkāpums.  
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta  
atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

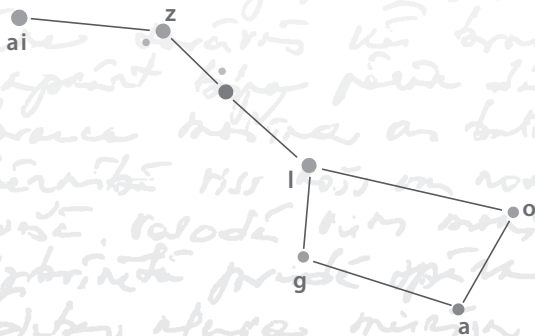
© Ojārs Vācietis  
© Sakārtojums, Gundega Sēja, 1998  
© Izdevums, mākslinieciskais noformējums,  
Apgāds Zvaigzne ABC, 1998, 2003, 2019  
ISBN 978-9934-0-8017-3

## AIZ LOGA

Aiz loga kā rasa, kā asara  
ir atnācis zalgojošs rīts  
un manu dvēseli prasa  
uz savu dzidrumu līdz.

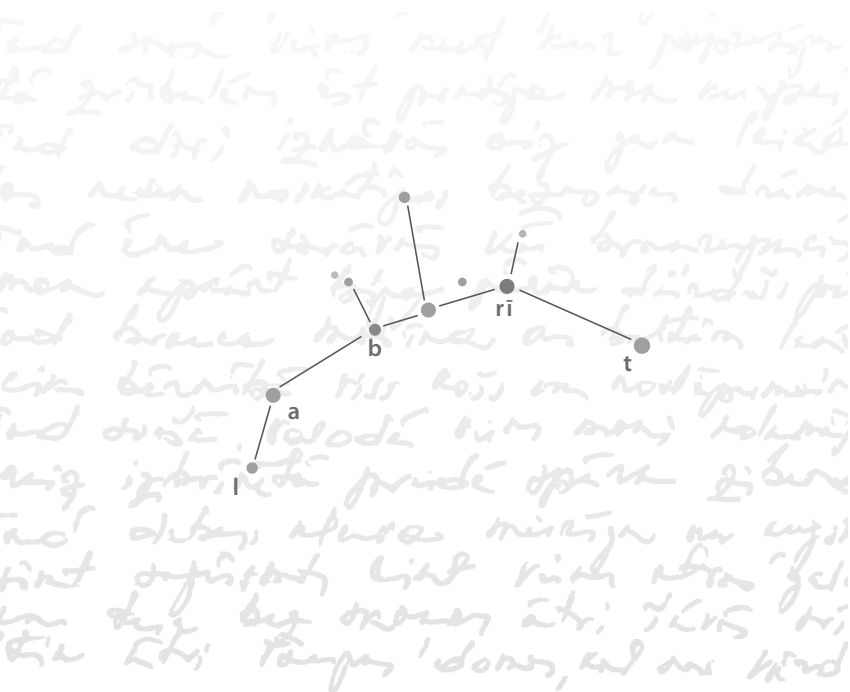
Bet dvēsele vēl nav basa,  
uz pleciem vēl sapņi un miegs,  
un mīkstākais mauriņš vēl ass  
un cietākā asfaltā stieg.

Bet gaida baltnepielūdzamība  
un vilinādama plīv.  
Kā pirmais skūpsts – tik grūts  
ir modiens uz jaunu dzīvību.



## BĒRNĪBA

Kādas ir dienas?  
Gaišas un stipri par īsām,  
Nepaspēj sākt,  
Un jau vajag beigt.  
Un naktis?  
Nakts pie mums nemaz nav,  
Kļūst mazliet tumšāks,  
Un to pie mums sauc par vakaru,  
Un pēc tam nav nekā.  
Un tad atkal ir diena –  
Gaiša un īsa.



## SAULEI LABVAKAR

Kaimiņu puika  
katreiz,  
saulei rietot,  
saka viņai:  
– Ar labvakaru! –

Varbūt saule atņem,  
es nezinu,  
manu labvakaru tā  
vismaz vairs  
neatņem.

– Kāpēc tu tā saki? –  
Un zilas acis  
rudzupuķaini brīnās:  
– Bet kā tad es varēšu  
sacīt  
“labrīt”? –

Jocīga saule,  
un – jocīgs  
puika...

Bet, ja tā padomā, –  
vai tad tas viss  
ir tik jocīgi?

• • •

Pukst pilnīgi vesels rīts  
kā jauna sirds,  
kā brīvs ritms,  
un es gribu viņam  
līdzināties.

Man doma guļ dzīvei pāri  
tik viegli  
kā nopūta,  
kurā nav sāpju  
un kas nāk no tā,  
ka gaiss ir no smaržas viegls.

Man smejas acis,  
un tie ir vislielākie smieklī,  
kad izlaužas tajās  
sirds bezdelīdzēna vieglums.

Es skatos mostošās pasaules  
lielumā,  
un man reibst galva no tā –  
cik šajā lielajā pasaulē  
es drīkstēšu būt  
liels.